

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.316/2024/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2025. év március hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 9.B.120/2023/70-III. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. május 17. napján kihirdetett 9.B.120/2023/70-III. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében és a Btk. 184.§ (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében. Ezért őt halmazati büntetésül mint többszörös visszaesőt 10 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, valamint rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. A vádlottól lefoglalt 8.000,- forintra, valamint további 82.000,- forintra vagyonelkobzást rendelt el, és rendelkezett a bűnjelekről, azokat elkobozta, illetve megsemmisítésükről és iratok közt kezelésükről határozott. A vádlottat kötelezte továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetésekor az ügyész a vádlott terhére, a szabadságvesztés büntetés súlyosítása céljából, a vádlott és védője az ítélet egésze ellen, teljeskörűen jelentett be fellebbezést.

[3] A tárgyaláson jelen volt Fővárosi Főügyészség képviselője a fellebbezését annak Bf.6067/2021/128. számú írásbeli indokolásában azzal támasztotta alá, hogy Terhelt1 vádlott többszörös és különös visszaesői minőségére és a halmazati szabályokra tekintettel a vádlottal szemben kiszabható szabadságvesztés irányadó középértéke 15 év, erre tekintettel az ügyészség a vádlott beismerése esetére 16 év szabadságvesztés kiszabását indítványozta. A törvényszék szóbeli indokolása szerint a középértéktől való elmaradás oka az volt, hogy a terhelt terhére róható kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határához közelített. Az ügyészség álláspontja szerint a bíróság teljeskörűen számba vette a büntetéskiszabási körülményeket, a súlyosító körülmények számára és nyomatékára tekintettel azonban a kábítószer mennyisége önmagában nem adhat elég okot a középértéktől való ilyen jelentős eltérésre. Ezért a vádhatóság a vádlott előéletében kifejeződő társadalomra veszélyességre tekintettel a törvényben meghatározott büntetési célok elérése érdekében hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását tartotta szükségesnek.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.391/2023/13. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[5] Kifejtette, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a másodfokú felülbírálat a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján teljes.

[6] Álláspontja szerint a törvényszék az eljárást egyesbíróként, a perrendi szabályokat betartva folytatta le. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, valamennyi, az ügy érdemére vonatkozó bizonyítékot az eljárás anyagává tett, azt pedig kellő indokkal vetette el, hogy a védői bizonyítási indítvány teljesítését miért tartotta szükségtelennek. A történeti tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, ekként a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő.

[7] A vádhatóság meglátása szerint a törvényszék a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolási kötelezettségét a szükséges körben teljesítette. A vádlotti védekezésre tekintettel a bizonyítékok tartalmát egyenként és egymással maradéktalanul összevetve értékelte, a tényállás alapját a [25] bekezdésben felsorolt bizonyítékok képezték, amelyek mérlegelése a vádlott bűnösségére vont okszerű következtetést eredményezett. Az eltérő tényállás megállapítását célzó, elsődlegesen felmentésre irányuló védelmi fellebbezések valójában a bizonyítékok mikénti mérlegelésén keresztül a bemérlegelt és megindokolt tényállást támadják, amely annak megalapozottsága folytán a másodfokú eljárásban érvényesülő felülmérlegelési tilalom folytán eredményre nem vezethetnek. A vádlott cselekményeinek jogi minősítése indokaival együtt törvényes.

[8] A vádhatóság úgy ítélte meg, hogy a büntetés kiszabása során azonban tévedett a törvényszék, mert a vádlott szabadságvesztés büntetése nem szolgálja kellően a büntetési célokat, annak súlyosítása indokolt, ennek alátámasztására az elsőfokú ügyész által kifejtett indokokra utalt.

[9] Észrevételezte, hogy az ítélet személyi részének pontosítása szükséges, a [8] bekezdésben szereplő ítélet kelte és jogerejének dátuma helyesen 2016.

[10] Mindezek alapján a főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlott szabadságvesztésének tartamát a középértéket meghaladó mértékig emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[11] A vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást érdemben nem lehet támadni, de a bizonyítékokból levont következtetés támadható.

[12] Hivatkozott arra, hogy a bizonyítási eljárás során megállapítást nyert, hogy a vádlott által lakott, Cím2 szám alatti lakásban egy másik kábítószer használó személy, tanú6 is lakott. A vádlott elfogásakor az intézkedő rendőrök feladatkörüket meghaladva egy helyre gyűjtötték össze a lakásban fellelt valamennyi kábítószeranyagot. Így a helyszíni szemle lefolytatásakor már nem volt megállapítható, hogy a kábítószer valójában hol volt feltalálható, illetve az kinek a birtokában volt, kinek a tulajdonát képezte, ezért a teljes mennyiség Terhelt1 terhére lett megállapítva. Kiemelte, hogy a tárgyaláson levetített biztonsági kamerafelvételek egyikén sem látható a vádlott, az sem derült ki, hogy akkor egyáltalán a lakásban tartózkodott-e, ellenben a felvételeken többször feltűnt tanú6.

[13] Utalt arra, hogy a korábbi eljárások során megállapították a vádlott kábítószer-függőségét és az ebből eredő pszichés problémáit, ezért az elsőfokú eljárásban erre nézve szakértő kirendelését kérték, amit a másodfokú eljárásban is fenntartott.

[14] Bár az ítélet rögzítette, hogy a vádlott kábítószer adott el a IV. számú tanúnak, azt vitatta, hogy a napi rendszerességgel kábítószer és pszichoaktív anyagot fogyasztó vádlottnál fellelt kábítószer teljes mennyisége kereskedelmi célt szolgált, abból a vádlott saját fogyasztásra is tartott. Bár a vádlott kapcsolatban volt kábítószerekkel és új pszichoaktív anyagokkal, de a védő álláspontja szerint a vádlott terhére rótt kábítószer nem mind az ő tulajdonát képezte, és azt nem csupán kereskedelmi céllal tartotta.

[15] Ezért a vádlott terhére az „alapesceti” mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem és pszichoaktív anyaggal visszaélés megállapítását, és erre tekintettel a kiszabott szabadságvesztés jelentős mértékű enyhítését indítványozta.

[16] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[17] A nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, egyben a súlyosításra irányuló fellebbezés elutasítását kérte. Fellebbezését azzal egészítette ki, hogy a lakásban a rendőrség által szakszerűtlen összegyűjtött kábítószer teljes mennyiségét a vádlott terhére rótták, holott a lakásban lakott egy másik kábítószer-fogyasztó személy, tanú6 is. Az eljárás során nem tisztázták a vádlotthoz köthető kábítószerek fajtáját és mennyiségét, az erre vonatkozó bizonyítási indítványukat az elsőfokú bíróság elutasította. A védő vitatta a vádlott terhére megállapított mennyiséget arra is tekintettel, hogy a vádlott, mint kábítószer-függő, a nála megtalált kábítószer saját fogyasztás céljából tartotta. Ezért a vádlott terhére teljes bizonyossággal csak alapesceti mennyiség róható, hiszen nem a teljes kábítószer volt az övé, és nem mindent kereskedelmi céllal tartott. Ennek alapján a minősítés megváltoztatását és erre figyelemmel a büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

[18] A vádlott az utolsó szó jogán a védőjéhez csatlakozva kiemelte még, hogy a lakásban talált gyógyszerekről tanú beismerte, hogy az övé volt, ennek alapján furcsállotta, hogy a kábítószernél ez nem merült föl.

[19] A védelmi fellebbezések folytán másodfokon eljáró ítélőtábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta.

[20] A másodfokú bíróság az eljárási szabályok kisebb fokú megsértését észlelte a 2023. május 16. napján megtartott határnapon. Az elsőfokú bíróság e napra előkészítő ülést tűzött ki, arra a vádlottat, védőt megidézte, az ügyészt szabályszerűen értesítette. Az előkészítő ülésen a vád részletes ismertetését mellőzték, de az ügyész ismertette a mértékes indítványt. A vádlott figyelmeztetése szabályszerűen megtörtént, Terheltl úgy nyilatkozott, hogy azt megértette, a bűnösségét részben beismerte, de nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról. Ezt követően a vádlott és a védője nyilatkoztak a valónak elfogadott tényekre és előterjesztették bizonyítási indítványaikat. Ennek alapján a bíró megállapította, hogy a tárgyalás megtartásának törvényi feltételei fennállnak és a tárgyalást nyomban megtartja. Így a tárgyalás szabályai szerint a vádlottat meghallgatta a személyi körülményeire, ismertette a nyomozás során tett vallomásait, az erkölcsi bizonyítványt és a szakvéleményeket, majd a tárgyalást az új határnap kitűzésével elnapolta.

[21] Az elsőfokú bíróság azonban a Be. 449.§ (4) bekezdés a) és b) pontjában írtak ellenére elmulasztotta a pervezető végzések meghozatalát. A pervezető végzés jellegét és indokolását tekintve a nem ügydöntő végzéseken belül speciális kategóriát képez. Fogalmát a Be. 444.§ (4) bekezdése definiálja. Tartalmilag és formailag az ügy bíróságra érkezését követően az ügy menetét megállapító, az eljárási cselekmény előkészítésére irányuló vagy elvégzése érdekében hozott határozat minősül ilyennek, és jellemző sajátossága, hogy a döntésben megnyilvánuló rendelkezéshez a törvény nem ír elő indokolási kötelezettséget [Be. 451. § (9) bekezdés]. Bár a fellebbezés lehetősége is kizárt, a pervezető végzés okozta esetleges sérelem reparálást nyerhet, ugyanis az ügydöntő határozat elleni fellebbezésre jogosult azt az ügydöntő határozat elleni fellebbezésében sérelmezheti [Be. 580. § (1) bekezdés d) pont és (3) bekezdés]. A pervezető végzés kategóriájába tartozó döntések kimerítő felsorolása – sokféleségükre tekintettel – nem adható. Ezért a Be. 449. § (4) bekezdésében a fontosabb vagy legjellemzőbb pervezető végzéseket nevezi meg és sorolja fel. A felsorolásból kiemelendő a Be. 449.§ (4) bekezdés a) és b) pontjában írt az ügy tárgyalásra utalásáról szóló és az előkészítő ülés, valamint a tárgyalás kitűzéséről, elhalasztásáról, elnapolásáról, félbeszakításáról szóló végzés.

[22] Ennek alapján az elsőfokú bíróságnak végzéssel kellett volna határoznia az ügy tárgyalásra utalásáról és – akár ugyanazon végzésben - a tárgyalás kitűzéséről. Az elsőfokú bíróság az előkészítő ülés kitűzésével egyidejűleg tájékoztathatta volna az érintetteket, hogy amennyiben az előkészítő ülésen az ügy nem fejezhető be, de annak akadálya nincs, az ügyben tárgyalást tűz, és azt nyomban megtartja. A tárgyalásra szóló idézéssel és értesítéssel egyidejűleg a Be. 510.§ (4) bekezdése alapján a tervezett bizonyításról – a vádlott kihallgatásáról, okiratok ismertetéséről – is tájékoztatni kellett volna a feleket. A Be. 508.§ a) pontja alkalmazásával helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyalást nyomban megtartotta, azonban célszerű lett volna a külön eljárási cselekményekről külön jegyzőkönyvet készíteni.

[23] E relatív eljárási szabálysértés azonban nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetve a büntetés

kiszabására, így a Be. 609.§ (1) bekezdése alapján nem eredményezte az ítélet hatályon kívül helyezését.

[24] Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[25] Az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlott előéletére vonatkozó része – nyilvánvaló elírás folytán - az erkölcsi bizonyítvány adatai alapján pontosításra szorult. Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyiratok tartalma szerint az ítélet [8] bekezdését úgy helyesbítette, hogy a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 3.B.XV.382/2016/6. számú ítélete 2016. június 17. napján kelt és emelkedett jogerőre.

[26] Az elsőfokú ítélet tényállása megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta. A Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018.B.8., EBH 2019.B.9. és BH 2019.220.).

[27] A törvényszék elsőfokú eljárásában a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a vádlottat és a tanúkat kihallgatta, illetve vallomásaikat felolvasta, a szakértői véleményeket ismertette, a rendelkezésre álló kamerafelvételt lejátszással, valamint a releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

[28] A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve vetett el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről igen magas színvonalon számot adott.

[29] Az elsőfokú bíróság irathűen foglalta össze a vádlott és a tanúk vallomásainak tartalmi elemeit, továbbá hibamentesen mutatott rá azokra az egyezőséget mutató pontokra, amelyek mentén részben egymással, részben az objektív bizonyítékokkal összekapcsolhatók voltak. E körben részletesen kifejtette, hogy a tényállásban rögzített tényeket mely bizonyítékokra alapította, cáfolva a vádlott védekezését.

[30] A vádlott már az elsőfokú eljárásban azzal védekezett, és védője az ítéltábla előtt is azzal érvelt, hogy nem minden lefoglalt kábítószer volt a vádlotthoz köthető, mivel a lakásban lakott a szintén kábítószer-fogyasztó tanú is. Ezen védekezést cáfolta a kutatásról készült jegyzőkönyv, ami szerint a kábítószereket az eredeti feltalálási helyükön fényképezték le és

rögzítették. tanú12, a helyszínen intézkedő rendőrök egyike, tanúvallomásában kiemelte, hogy ha felmerült volna, hogy a kábítószer egy része más személyhez köthető, ezt rögzítették volna a jelentésükben, és maguk keresik meg ezt a személyt telefonon. Erre vonatkozó adatot azonban a rendőri jelentés nem rögzített, így ennek megtörténte a vádlott állításával szemben nem volt igazolható. Az elsőfokú bíróság kimerítően részletezte (ítélet 10-11. o.), hogy mely egyéb bizonyítékok cáfolták a vádlott ezen védekezését, indokolásával az ítéltábla maradéktalanul egyetértett, annak megismétlését szükségtelennek tartotta.

[31] A törvényszék azt is részletesen megindokolta, hogy miből vont következtetést arra, hogy a lefoglalt kábítószer a vádlott értékesítésre szánta. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság érvelését, hogy a feltalált kábítószer több fajtája, azoknak az átlagos fogyasztói adagot sokszorosan meghaladó, ezért szükségképpen egynél több végfogyasztó szükségleteit szolgáló kábítószer mennyisége, a porciózásra használt eszközök, a mérleg és a zacskók együttesen a kábítószer terjesztésére és nem saját célú fogyasztására utalnak. A kábítószer kereskedési célú tárolását több objektív tárgyi bizonyíték is alátámasztotta, így a lefoglalt többféle kábítószer mellett a porciózáshoz szükséges eszközök, mérleg és zacskók, valamint a kristály méréséről készült, a vádlott telefonjában elmentett fényképfelvételek. Az elsőfokú bíróság részletesen összevetette és megindokolta az erre vonatkozó bizonyítékokat, és ez alapján okszerűen állapította meg, hogy a kábítószereket a vádlott értékesíteni kívánta.

[32] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a kábítószer hatóanyagtartalmát a vádlott és a védője valószínűleg fogadta el, ezért az elsőfokú bíróság erre vonatkozóan a bizonyítást mellőzte. A saját fogyasztásra szánt kábítószer mennyiségére konkrét bizonyíték nem merült fel, erre vonatkozóan a védelem bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, de ez a kábítószer teljes mennyiségéhez képest nem lehetett olyan volumenű, ami a bűncselekmény minősítését befolyásolta volna.

[33] Az eltérő tényállás megállapítását célzó védelmi fellebbezések valójában a bizonyítékok mikénti mérlegelésén keresztül a bemérlegelt és megindokolt tényállást támadták, amely annak megalapozottsága folytán a Be. 593. § (2) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban érvényesülő felülmérlegelési tilalom folytán eredményre nem vezethettek.

[34] Az ítéltábla a törvényszékkel egyezően elutasította a vádlott ismételt elmeorvos-szakértői vizsgálatára tett bizonyítási indítványt, tekintettel arra, hogy az aggálytalan korábbi vizsgálat a vádlott leépülésére, így beszámítási képességének korlátozottságára vonatkozó adatot nem tárt fel.

[35] A törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás során a vallomásokból, a kamerafelvételekből és a szakvéleményekből nyert adatok egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága a másodfokú bíróság megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétséggé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021.35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zártláncúsága az elsőfokú bíróság indokolásából ellenőrizhető, továbbá egyértelműen nyomon követhető, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlott bűnösségére levont következtetéséhez.

[36] A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt. Utal rá az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a „ténybíróság”, akinek feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[37] Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is törvényes. Az előbbieket szerint a bűncselekmény minősítését befolyásoló kábítószer mennyiségének megállapítása megalapozott volt, így a minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[38] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, majd azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

[39] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnak megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenyegetés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[40] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettest vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[41] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a vádlottal szemben a legszigorúbb büntetés kiszabását tartotta szükségesnek, ezért őt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélte, de egyben lehetőséget látott a Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti úgynevezett középértékűtől lefelé – a vádlottra kedvezőbb - tartamú szabadságvesztés kiszabására. A szabadságvesztés tekintetében a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet,

hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, és a Btk. 34. § első fordulátát és a 36.§-át is.

[42] A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a terhére megállapított bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez, és alkalmas a büntetési célok elérésére is. A magas büntetési tétellel, akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményt elkövető többszörös visszaesőnek minősülő vádlottal szemben a szabadságelvonással nem járó joghátrány alkalmazása nem merülhetett fel, mivel az a büntetés céljának elérésére nem lehet alkalmas. Az ítéltábla meglátása szerint a törvényszék okkal tulajdonított kiemelt jelentőséget a vádlott előéletének, mivel Terhelt1 vádlott többszörös visszaesőnek minősült, aki korábban is kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények miatt volt büntetve, mely körülmények a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességet bizonyítják. A vádlott terhére rótt kábítószer mennyisége objektíven tükrözte a cselekmény tárgyi súlyát, amire tekintettel indokolt volt a büntetési tétel középértékétől a vádlottra kedvezőbb irányú eltérés. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamával a másodfokú bíróság is egyetértett, azt arányosnak és a vádlott cselekményével összeegyeztethetőnek találta, ezért sem a súlyosítására, sem az enyhítésére nem látott lehetőséget.

[43] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak. Így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása, a feltételes szabadságra bocsátás kizártságára vonatkozó rendelkezés, valamint az előzetes fogvatartás beszámítása vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen döntött és helytállóan tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[44] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott méltatlan a közügyek gyakorlására, ezért a törvényszék helyesen döntött a közügyektől eltiltás alkalmazásáról, annak mértéke is megfelelő volt. Az ítéltábla a közügyektől eltiltás mellékbüntetés vonatkozásában szükségesnek tartja feltüntetni a Btk. 33. § (2) bekezdését is.

[45] A törvényszék törvényesen döntött a vagyonek kobzásáról, valamint a kábítószer, illetve azok terjesztéséhez használt eszközök elkobzásáról, illetve az egyéb bűnjelek megsemmisítéséről és iratok közt kezeléséről.

[46] Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a bűnügyi költség vádlott általi viseléséről is.

[47] A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította úgy, hogy egy napi szabadságvesztésnek egy napi letartóztatásban töltött idő felel meg.

[48] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2025. március 18.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kováts Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.120/2023/70-III. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.316/2024/17. számú végzése által 2025. év március hó 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. március 18.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke